

Datum van inontvangstneming : 12/12/2017

Zaak C-622/17

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

3 november 2017

Verwijzende rechter:

Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litouwen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

27 oktober 2017

Verzoekende partij:

Baltic Media Alliance Ltd

Verwerende partij:

Lietuvos radijo ir televizijos komisija

[omissis]

VILNIAUS APYGARDOS ADMINISTRACINIS TEISMAS

(regionale bestuursrechter Vilnius)

BESLISSING

van 26 oktober 2017

Vilnius

Een kamer van de Vilniaus apygardos administracinis teismas (regionale bestuursrechter Vilnius) [omissis]

[samenstelling van de kamer en procedurele aangelegenheden]

heeft zich ter openbare terechtzitting gebogen over de bestuursrechtelijke zaak betreffende een door verzoekster, de onderneming Baltic Media Alliance Ltd uit het Verenigd Koninkrijk, tegen de Lietuvos radijo ir televizijos komisija (commissie voor radio en televisie van Litouwen), ingesteld beroep tot nietigverklaring van een door die commissie genomen besluit.

De rechter

stelt het volgende vast:

I.

1. Verzoekster, de onderneming Baltic Media Alliance Ltd uit het Verenigd Koninkrijk, is een omroeporganisatie die de televisiezender NTV Mir Lithuania beheert, en is in het bezit van een vergunning van de bevoegde autoriteit van het Verenigd Koninkrijk (Office of Communications, de Britse toezichhoudende instantie voor de media, telecommunicatie en postdiensten, hierna: „OFCOM”) voor het verzorgen van uitzendingen met aan een vergunning onderworpen inhoud via de televisiezender NTV Mir Lithuania [omissis].

2. Op 19 april 2016 heeft een deskundige van de monitoringdienst van de Lietuvos radijo ir televizijos komisija (commissie voor radio en televisie van Litouwen, hierna: „CRTL”) een monitoringrapport over televisieprogramma’s opgesteld waarin zij tot de conclusie kwam dat materiaal dat door NTV Mir Lithuania (op 15 april 2016) werd getoond in het programma „Bijzondere gebeurtenissen – voor u onderzocht” („Ypatingas įvykis. Tyrimas”) onder het uitzendverbod van artikel 19, lid 1, punt 3, van de Lietuvos Respublikos visuomenės informavimo įstatymas (Litouwse wet op de informatievoorziening aan het publiek viel.

3. Tijdens zijn vergadering van 18 mei 2016 heeft de CRTL besluit nr. KS-104 vastgesteld „betreffende de uitsluitende verspreiding van de televisiezender NTV Mir Lithuania als onderdeel van televisieprogrammapakketten die alleen tegen extra betaling beschikbaar zijn”. In dat besluit stelde CRTL vast dat de televisiezender NTV Mir Lithuania wordt beheerd door de omroeporganisatie Baltic Media Alliance Ltd, een onderneming die onder de rechtsmacht van het Verenigd Koninkrijk valt en bij de OFCOM, de toezichthouder op de media in het Verenigd Koninkrijk, is geregistreerd, en dat de televisiezender[Or. 2] NTV Mir Lithuania wordt doorgegeven vanuit een lidstaat van de Europese Unie, namelijk het Verenigd Koninkrijk. In dat besluit constateerde CRTL dat in het programma „Bijzondere gebeurtenissen – voor u onderzocht”, dat door NTV Mir Lithuania op 15 april 2016 werd uitgezonden, materiaal openbaar was gemaakt dat onder het uitzendverbod viel van artikel 19, lid 1, punt 3, van de Litouwse wet op de informatievoorziening aan het publiek, aangezien het programma aanzette tot haat op grond van nationaliteit. Bij punt 3 van haar besluit legde CRTL aan omroepinstellingen die uitzendingen doorgeven en op het grondgebied van Litouwen opereren (hierna: „rebroadcasters”), en aan andere personen die in de Republiek Litouwen diensten voor de verspreiding van televisieprogramma’s en/of individuele programma’s via het internet aanbieden aan consumenten, die programma’s van de televisiezender NTV Mir Lithuania verspreiden, de verplichting op om – gedurende een periode van twaalf maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van dat besluit – de televisiezender NTV Mir Lithuania uitsluitend te verspreiden als onderdeel van televisieprogrammapakketten die

alleen tegen extra betaling beschikbaar zijn. Volgens dat besluit mochten op het grondgebied van Litouwen opererende rebroadcasters en andere personen die in de Republiek Litouwen diensten voor de verspreiding van televisieprogramma's en/of individuele programma's via het internet aanbieden aan consumenten, en die geen televisieprogrammapakketten samenstellen die alleen tegen extra betaling beschikbaar zijn, de televisiezender NTV Mir Lithuania – gedurende een periode van twaalf maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van dat besluit – uitsluitend aan kijkers ter beschikking te stellen tegen betaling van een extra vergoeding die niet is inbegrepen in de vergoeding voor het basispakket.

4. Bij besluit nr. KS-117 van 22 juni 2016 tot wijziging van besluit nr. KS-104 van de CRTL van 18 mei 2016 betreffende de uitsluitende verspreiding van tv-uitzendingen van NTV Mir Lithuania als onderdeel van televisieprogrammapakketten die alleen tegen extra betaling beschikbaar zijn, heeft de CRTL dit laatstgenoemde besluit gewijzigd en besloten om in overeenstemming met de procedures van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (hierna: „richtlijn audiovisuele mediadiensten”) contact op te nemen met de omroeporganisatie die NTV Mir Lithuania beheert, en deze in kennis te stellen van de inbreuken op artikel 19, lid 1, punt 3, van de Litouwse wet op de informatievoorziening aan het publiek (waarbij artikel 6 van de richtlijn audiovisuele mediadiensten is omgezet) in het programma „Bijzondere gebeurtenissen – voor u onderzocht”, dat op 15 april 2016 werd uitgezonden op televisiezender NTV Mir Lithuania. Tevens besloot de CRTL die omroeporganisatie in kennis te stellen van de maatregelen die zij in het geval van een eventuele verdere inbreuk voornemens was te nemen. De CRTL verzocht de omroeporganisatie daarnaast om haar standpunt kenbaar te maken ten aanzien van de door de CRTL geconstateerde inbreuken en de maatregelen die deze in het geval van recidive voornemens was te nemen. Tevens stelde de CRTL de Britse mediatoezichthouder OFCOM op de hoogte van de geconstateerde inbreuken.

II.

5. Op 22 juni 2016 stelde verzoekster, de onderneming Baltic Media Alliance Ltd uit het Verenigd Koninkrijk, bij de Vilniaus apygardos administracinis teismas (regionale bestuursrechter Vilnius) beroep in tot nietigverklaring van besluit nr. KS-104 van de CRTL van 18 mei 2016 betreffende de uitsluitende verspreiding van de televisiezender NTV Mir Lithuania als onderdeel van televisieprogrammapakketten die alleen tegen extra betaling beschikbaar zijn. **[Or. 3]**

6. Verzoekster voert onder andere aan dat het bestreden besluit van CRTL in strijd is met artikel 3, lid 2, van de richtlijn audiovisuele mediadiensten, omdat de doorgifte van een televisieprogramma van een in een andere lidstaat gevestigde omroeporganisatie bij dat besluit is beperkt en de gronden voor een beperking en

procedures derhalve in overeenstemming moeten zijn met artikel 3, lid 2, van die richtlijn. Volgens verzoekster valt te betwijfelen of een nationaal wetsbesluit volgens hetwelk een programma uit een andere lidstaat van de Europese Unie in Litouwen uitsluitend mag worden verspreid als onderdeel van televisieprogrammapakketten die alleen tegen extra betaling beschikbaar zijn – hetgeen in strijd is met de voorwaarden en procedures van artikel 3, lid 2, van die richtlijn – met die richtlijn in overeenstemming is. Verzoekster wenst dat het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 3 van de richtlijn audiovisuele mediadiensten.

III.

7. Verweerster, de CRTL, concludeert dat het door verzoekster ingestelde beroep dient te worden verworpen. Zij betoogt dat zij het bestreden besluit heeft gewijzigd bij besluit nr. KS-117 van 22 juni 2016, waarbij de bepaling dat de televisiezender NTV Mir Lithuania uitsluitend mag worden verspreid als onderdeel van televisieprogrammapakketten die alleen tegen extra betaling beschikbaar zijn, werd ingetrokken.

IV.

8. Hoewel de CRTL haar bestreden besluit nr. KS-104 van 18 mei 2016 heeft gewijzigd op dezelfde dag waarop verzoekster een beroep op de rechter heeft gedaan, is deze rechter van oordeel dat in de onderhavige zaak toch moet worden nagegaan of de rechten van verzoekster al dan niet zijn geschonden door het bestreden besluit van de CRTL en of dat besluit op het tijdstip van de vaststelling ervan rechtmatig was. Het onderzoek van deze kwesties doet in de context van deze zaak vragen rijzen met betrekking tot de uitlegging en toepassing van het Unierecht, zodat het noodzakelijk is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing [omissis]. [rechtsgrondslag voor de verwijzing naar het Hof]

9. In de overwegingen van de richtlijn audiovisuele mediadiensten is het beginsel geformuleerd dat het van essentieel belang is dat de lidstaten erop toezien dat geen maatregelen worden genomen die het vrije verkeer van of de handel in televisie-uitzendingen in gevaar brengen (overweging 8). De verplichting voor de lidstaat van uitzending om toe te zien op de naleving van het nationale recht, zoals dit door deze richtlijn is gecoördineerd, is voldoende om, voor wat het recht van de Unie betreft, het vrije verkeer van uitzendingen te waarborgen, zonder tweede controle op dezelfde gronden in elke lidstaat van ontvangst. Bij uitzondering en onder bepaalde voorwaarden kan de lidstaat van ontvangst de doorgifte van televisie-uitzendingen echter voorlopig schorsen (overweging 36). Onverminderd de toepassing van het land-van-oorsprongbeginsel mogen de lidstaten niettemin maatregelen nemen die het vrije verkeer van televisie-uitzendingen beperken, doch enkel onder bepaalde voorwaarden en overeenkomstig de in deze richtlijn vastgelegde procedure. Elke beperking van de vrijheid van dienstverrichting moet restrictief worden uitgelegd (overweging 43). **[Or. 4]**

10. Overeenkomstig artikel 6 van de richtlijn audiovisuele mediadiensten moeten de lidstaten er met passende middelen voor zorgen dat de audiovisuele mediadiensten die door onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van mediadiensten worden verzorgd, niet aanzetten tot haat op grond van ras, geslacht, godsdienst of nationaliteit.

11. Artikel 2, lid 1, van de richtlijn audiovisuele mediadiensten bepaalt dat elke lidstaat erop dient toe te zien dat alle audiovisuele mediadiensten, uitgezonden door onder zijn bevoegdheid vallende aanbieders van mediadiensten, voldoen aan de regels van het rechtsstelsel dat van toepassing is op audiovisuele mediadiensten die bestemd zijn voor het publiek in die lidstaat. Volgens artikel 2, lid 2, onder a), worden onder aanbieders van mediadiensten die onder de bevoegdheid van een lidstaat vallen, verstaan de aanbieders die overeenkomstig artikel 2, lid 3, in die lidstaat zijn gevestigd. Overeenkomstig artikel 2, lid 3, onder a), wordt een aanbieder van mediadiensten geacht in een lidstaat te zijn gevestigd indien hij zijn hoofdkantoor in die lidstaat heeft en de redactionele beslissingen betreffende de audiovisuele mediadienst in die lidstaat worden genomen.

12. Volgens artikel 3, lid 1, van de richtlijn audiovisuele mediadiensten moeten de lidstaten de vrijheid van ontvangst waarborgen en mogen zij de doorgifte op hun grondgebied van audiovisuele mediadiensten uit andere lidstaten niet belemmeren om redenen die binnen de door die richtlijn gecoördineerde gebieden vallen.

13. Artikel 3, lid 2, van de richtlijn audiovisuele mediadiensten voorziet in een uitzondering waarbij het de lidstaten is toegestaan om met betrekking tot televisie-uitzendingen tijdelijk af te wijken van artikel 3, lid 1, van die richtlijn, mits aan de volgende voorwaarden is voldaan: een televisie-uitzending uit een andere lidstaat vormt een duidelijke, belangrijke en ernstige inbreuk op [...] artikel 6; de omroeporganisatie heeft in de voorafgaande twaalf maanden al minstens tweemaal inbreuk gemaakt op de bedoelde bepaling; de betrokken lidstaat heeft de omroeporganisatie en de Europese Commissie schriftelijk kennis gegeven van de vermeende inbreuken en van de maatregelen die zij voornemens is te nemen indien een dergelijke inbreuk zou worden herhaald; overleg met de uitzendende lidstaat en de Europese Commissie heeft niet binnen 15 dagen vanaf de bedoelde kennisgeving tot een minnelijke schikking geleid, en de vermeende inbreuk duurt voort. De Europese Commissie is gehouden binnen twee maanden na de kennisgeving van de door de lidstaat genomen maatregelen te beslissen over de vraag of die maatregelen verenigbaar zijn met het Unierecht. Is de beslissing negatief, dan moet de lidstaat de maatregelen onverwijld beëindigen.

V.

14. Besluit nr. KS-104 van de CRTL van 18 mei 2016 betreffende de uitsluitende verspreiding van de televisiezender NTV Mir Lithuania als onderdeel van televisieprogrammapakketten die alleen tegen extra betaling beschikbaar zijn, werd vastgesteld overeenkomstig artikel 19, lid 1, punt 3, artikel 33, lid 11, en

artikel 33, lid 12, punt 1, van de Litouwse wet op de informatievoorziening aan het publiek en de Televizijos programų paketų sudarymo taisyklės (voorschriften inzake de samenstelling van televisieprogrammapakketten), zoals bekrachtigd bij besluit nr. KS-171 van de CRTL van 23 september 2015. **[Or. 5]**

14.1. Artikel 19, lid 1, punt 3, van de Litouwse wet op de informatievoorziening aan het publiek (in de versie van de op 1 oktober 2015 in werking getreden wet nr. XII-1731 van 21 mei 2015 [omissis]) verbiedt de verspreiding in de media van materiaal dat als oorlogspropaganda dient, aanzet tot oorlog of haat, spot of minachting of dat discriminatie, geweld of mishandeling van bepaalde groepen of daartoe behorende personen op grond van leeftijd, geslacht, seksuele gerichtheid, etnische afkomst, ras, nationaliteit, staatsburgerschap, taal, herkomst, sociale status, levensbeschouwing, overtuiging, mening of godsdienst bevordert.

14.2. Overeenkomstig artikel 47, lid 1, van de Litouwse wet op de informatievoorziening aan het publiek (in de versie van de op 1 maart 2013 in werking getreden wet nr. XI-2071 van 14 juni 2012) is de CRTL een onafhankelijk orgaan dat verantwoording verschuldigd is aan de Seimas (het Litouwse parlement), en belast is met de reglementering van en het toezicht op de activiteiten van omroeporganisaties die radio- en/of televisie-uitzendingen verzorgen en van aanbieders van audiovisuele mediadiensten op aanvraag die onder de rechtsmacht van de Republiek Litouwen vallen, en dat tevens toezicht houdt op de activiteiten van op het grondgebied van de Republiek Litouwen opererende rebroadcasters en andere personen die in de Republiek Litouwen diensten voor de verspreiding van televisieprogramma's en/of individuele programma's via het internet aanbieden aan consumenten.

14.3. Volgens artikel 34¹, lid 1, van de Litouwse wet op de informatievoorziening aan het publiek (in de versie van de op 18 oktober in werking getreden wet nr. XI-1046 van 30 september 2010) moet de vrije ontvangst van uit de lidstaten van de EU uitgezonden of doorgegeven audiovisuele mediadiensten in de Republiek Litouwen worden gewaarborgd.

14.4. Artikel 34¹, lid 3, van de Litouwse wet op de informatievoorziening aan het publiek (in de versie van de op 1 oktober 2015 in werking getreden wet nr. XII-1731 van 21 mei 2015) bepaalt dat de vrije ontvangst in de Republiek Litouwen van televisieprogramma's die vanuit andere lidstaten van de EU worden uitgezonden of doorgegeven, tijdelijk wordt geschorst indien cumulatief aan de volgende voorwaarden is voldaan: (1) de betrokken televisieprogramma's vormen een inbreuk op de voorschriften van [...] artikel 19, lid 1, punt 3, [...] van die wet; (2) er is sprake van meerdere herhalingen van de in lid 3, punt 1, bedoelde inbreuk binnen twaalf maanden na de datum van de eerste inbreuk; (3) de CRTL heeft, na inbreuken op artikel 19, lid 1, punt 3 [...] van die wet te hebben vastgesteld, de omroeporganisatie en de Europese Commissie in kennis gesteld van de vermeende inbreuken en van de maatregelen die zij voornemens is te nemen in het geval van verdere inbreuken; (4) het overleg met de uitzendende lidstaat en de Europese

Commissie heeft niet binnen 15 dagen vanaf de in punt 3 bedoelde kennisgeving tot een minnelijke schikking geleid en de vermeende inbreuken duren voort.

15. De voornoemde bepalingen van artikel 34¹, leden 1 en 3, van de Litouwse wet op de informatievoorziening aan het publiek strekken tot omzetting van de richtlijn audiovisuele mediadiensten. **[Or. 6]**

16. Sinds 1 oktober 2015 voorziet het Litouwse recht in een bijkomende sanctie voor televisieprogramma's waarin materiaal wordt openbaar gemaakt dat onder het uitzendverbod van artikel 19, lid 1, punt 3 [...] van de Litouwse wet op de informatievoorziening aan het publiek valt.

16.1. Artikel 33, lid 11, van de Litouwse wet op de informatievoorziening aan het publiek (in de versie van de op 1 oktober 2015 in werking getreden wet nr. XII-1731 van 21 mei 2015) bepaalt dat televisieprogramma's waarin materiaal is openbaar gemaakt dat onder het uitzendverbod van artikel 19, lid 1, punt 3 [...] van die wet valt, gedurende een periode van twaalf maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van het in artikel 33, lid 12, punt 1, bedoelde besluit uitsluitend als onderdeel van televisieprogrammapakketten die alleen tegen extra betaling beschikbaar zijn – waarbij in dit geval geen enkele vorm van subsidiëring, steun of financiële tegemoetkoming is toegestaan en de prijs van die pakketten niet lager mag zijn dan de door de aanbieder gemaakte kosten voor het verwerven van de televisieprogramma's waaruit die pakketten zijn samengesteld, het doorgeven ervan en/of het verspreiden ervan via het internet – mogen worden verspreid en/of doorgegeven via het internet.

16.2. Artikel 33, lid 12, van de Litouwse wet op de informatievoorziening aan het publiek (in de versie van de op 1 oktober 2015 in werking getreden wet nr. XII-1731 van 21 mei 2015) bepaalt dat de CRTL, na te hebben vastgesteld dat onder het uitzendverbod van artikel 19, lid 1, punt 3 [...] van die wet vallend materiaal is openbaar gemaakt, uitgezonden en verspreid door een televisiezender of in individuele programma's van een dergelijke zender, en vanuit een lidstaat van de EU is doorgegeven en/of verspreid via het internet, krachtens de in die wet neergelegde procedure gehouden is (1) een besluit vast te stellen waarbij wordt bepaald dat het betrokken televisieprogramma uitsluitend mag worden verspreid als onderdeel van televisieprogrammapakketten die alleen tegen extra betaling beschikbaar zijn, en hiervan mededeling te doen aan de rebroadcasters en andere personen die in de Republiek Litouwen diensten voor de verspreiding van televisieprogramma's en/of individuele programma's via het internet aanbieden aan consumenten; (2) onverwijld de in artikel 34¹ van die wet bedoelde maatregelen te treffen om ervoor te zorgen dat het uitzenden van televisieprogramma's en individuele programma's aan de vereisten van die wet voldoet.

16.3. Punt 3.1 van de voorschriften inzake de samenstelling van televisieprogrammapakketten, zoals bekrachtigd bij besluit nr. KS-171 van de CRTL van 23 september 2015, bepaalt dat onder een „televisieprogrammapakket”

wordt verstaan een pakket televisieprogramma's dat wordt samengesteld en aan de consument wordt aangeboden door een rebroadcaster van televisieprogramma's en/of een andere persoon die in de Republiek Litouwen diensten voor de verspreiding van televisieprogramma's en/of individuele programma's via het internet aanbiedt aan consumenten. Punt 3.2 van die voorschriften bepaalt dat onder een basispakket wordt verstaan een pakket televisieprogramma's dat wordt samengesteld door een rebroadcaster van televisieprogramma's en/of een andere persoon die in de Republiek Litouwen diensten voor de verspreiding van televisieprogramma's en/of individuele programma's via het internet aanbiedt aan consumenten, en dat tegen een vaste prijs wordt aangeboden aan alle afnemers van de diensten die worden verzorgd door de rebroadcaster van televisieprogramma's en/of een andere persoon die in de Republiek Litouwen diensten voor de verspreiding van televisieprogramma's en/of individuele programma's via het internet aanbiedt aan consumenten. Overeenkomstig punt 3.3 van die voorschriften wordt onder een „pakket dat alleen tegen extra betaling beschikbaar is” verstaan een pakket televisieprogramma's dat wordt samengesteld door een rebroadcaster van televisieprogramma's en/of een andere persoon die in de Republiek Litouwen diensten voor de verspreiding van televisieprogramma's en/of individuele programma's via het internet aanbiedt aan consumenten, [Or. 7] dan wel een afzonderlijk verspreid televisieprogramma, dat aan de kijkers ter beschikking wordt gesteld tegen betaling van een extra vergoeding die niet is inbegrepen in de prijs voor het basispakket. Volgens punt 6 van die voorschriften moet het basispakket beschikbaar zijn voor alle afnemers van de diensten van een rebroadcaster van televisieprogramma's en/of een andere persoon die in de Republiek Litouwen diensten voor de verspreiding van televisieprogramma's en/of individuele programma's via het internet aanbiedt aan consumenten.

17. Er is dus sinds 1 oktober 2015 een wettelijke regeling van kracht volgens welke de CRTL, wanneer zij heeft vastgesteld dat onder het uitzendverbod van artikel 19, lid 1, punt 3, van de wet op de publieke informatievoorziening vallend materiaal is openbaar gemaakt in een televisieprogramma dat vanuit een lidstaat van de EU is doorgegeven en/of is verspreid via het internet, bevoegd is (1) om, zonder dat daartoe een verdere procedure hoeft te worden gevolgd, een besluit vast te stellen waarbij wordt bepaald dat het betrokken televisieprogramma uitsluitend mag worden verspreid als onderdeel van televisieprogrammapakketten die alleen tegen extra betaling beschikbaar zijn, en (2) om aanvullende maatregelen te treffen als bedoeld in artikel 3, lid 2, van de richtlijn audiovisuele mediadiensten en artikel 34¹, lid 3, van de Litouwse wet op de informatievoorziening aan het publiek, waarbij die richtlijn is omgezet.

VI.

18. Blijkens overweging 8 van de richtlijn audiovisuele mediadiensten is het beginsel van vrij verkeer van en vrije handel in televisie-uitzendingen verankerd in de Unie. In overweging 36 van de richtlijn audiovisuele mediadiensten wordt het oorsprongslandbeginsel benadrukt, dat inhoudt dat het land van oorsprong moet zorgen voor de naleving van het bij die richtlijn gecoördineerde nationale

recht. Zoals naar voren komt uit de overwegingen 36 en 43 van de richtlijn audiovisuele mediadiensten kan de ontvangende lidstaat de doorgifte van televisie-uitzendingen alleen in uitzonderlijke gevallen voorlopig schorsen en maatregelen die het vrije verkeer van televisie-uitzendingen beperken, alleen onder bepaalde voorwaarden en overeenkomstig de in de richtlijn vastgelegde procedure nemen. Volgens artikel 3, leden 1 en 2, van die richtlijn mag de lidstaat van ontvangst in gevallen waarin aan de voorwaarden van artikel 3, lid 2, van die richtlijn is voldaan, tijdelijk afwijken van de verplichting om de vrijheid van ontvangst te waarborgen en de doorgifte van audiovisuele mediadiensten uit andere lidstaten niet te belemmeren om redenen die binnen de door deze richtlijn gecoördineerde gebieden vallen.

19. Om in casu te kunnen bepalen of de in Litouwen sinds 1 oktober 2015 van kracht zijnde wettelijke regeling – volgens welke de CRTL, wanneer zij heeft vastgesteld dat onder het uitzendverbod van artikel 19, lid 1, punt 3, van de wet op de publieke informatievoorziening vallend materiaal is verspreid in een televisieprogramma dat vanuit een lidstaat van de EU is doorgegeven en/of is verspreid via het internet, bevoegd is om, zonder dat daartoe een verdere procedure hoeft te worden gevolgd, een besluit vast te stellen waarbij wordt bepaald dat het betrokken televisieprogramma uitsluitend mag worden verspreid als onderdeel van televisieprogrammapakketten die alleen tegen extra betaling beschikbaar zijn – verenigbaar is met de richtlijn audiovisuele mediadiensten, moet worden uitgemaakt of de bepalingen van artikel 3, leden 1 en 2, van die richtlijn alleen van toepassing zijn op gevallen waarin de lidstaat van ontvangst de uitzending en/of doorgifte van televisieprogramma's beoogt te schorsen, dan wel of zij ook gelden voor **[Or. 8]** andere maatregelen van de lidstaat van ontvangst die de vrije ontvangst van programma's op enige wijze beperken.

20. Deze rechter meent dat artikel 3, leden 1 en 2, van de richtlijn audiovisuele mediadiensten ook moet worden geacht van toepassing te zijn op maatregelen van de lidstaat van ontvangst die weliswaar geen schorsing van de doorgifte van televisieprogramma's inhouden, maar op andere wijze beperkingen stellen aan de vrije ontvangst en uitzending ervan. Deze rechter is van mening dat dergelijke maatregelen de beschikbaarheid van aan een andere lidstaat aangeboden mediadiensten aanzienlijk kunnen beperken, hetgeen afbreuk zou kunnen doen aan een behoorlijke tenuitvoerlegging van het beginsel van vrij verkeer van en vrije handel in televisieprogramma's. In de overwegingen 36 en 43 van de richtlijn audiovisuele mediadiensten wordt een onderscheid gemaakt tussen situaties waarin de doorgifte van televisieprogramma's wordt geschorst (wat bij uitzondering en onder bepaalde voorwaarden is toegestaan) en maatregelen die het vrije verkeer van televisie-uitzendingen beperken (wat alleen is toegestaan onder de voorwaarden en overeenkomstig de procedure die in die richtlijn zijn vastgelegd). De richtlijn voorziet dus in een bredere beperking van het vrije verkeer van televisie-uitzendingen dan alleen een schorsing van de doorgifte van televisieprogramma's.

21. Indien het antwoord van het Hof van Justitie van de Europese Unie op de in punt 19 geformuleerde vraag aldus luidt dat artikel 3, leden 1 en 2, van de richtlijn audiovisuele mediadiensten ook moet worden geacht van toepassing te zijn op maatregelen van de lidstaat van ontvangst die op andere wijze beperkingen stellen aan de vrije ontvangst en uitzending van televisieprogramma's, zou de vraag rijzen of het door de CRTL in casu krachtens de bestaande Litouwse wet vastgestelde besluit waarbij is bepaald dat het betrokken televisieprogramma uitsluitend mag worden verspreid als onderdeel van televisieprogrammapakketten die alleen tegen extra betaling beschikbaar zijn, een beperking inhoudt van het in de richtlijn audiovisuele mediadiensten neergelegde beginsel van vrij verkeer van en vrije handel in televisie-uitzendingen, zodat om een dergelijk besluit te kunnen nemen aan de voorwaarden van artikel 3, lid 2, van die richtlijn moet zijn voldaan. De rechtbank is van mening dat de volgende elementen van belang zouden kunnen zijn voor de beantwoording van die vraag:

21.1. Uit de voorschriften inzake de samenstelling van televisieprogrammapakketten, zoals bekrachtigd bij besluit nr. KS-171 van de CRTL van 23 september 2015, blijkt dat het besluit betreffende de uitsluitende verspreiding van het televisieprogramma als onderdeel van televisieprogrammapakketten die alleen tegen extra betaling beschikbaar zijn, inhoudt dat rebroadcasters van televisieprogramma's en/of andere personen die in de Republiek Litouwen diensten voor de verspreiding van televisieprogramma's en/of individuele programma's via het internet aanbieden aan consumenten, het door de CRTL gewraakte programma niet mogen aanbieden als onderdeel van het basispakket dat beschikbaar is voor alle afnemers van hun diensten, en dat het bedoelde televisieprogramma uitsluitend mag worden aangeboden als onderdeel van een pakket dat alleen ter beschikking wordt gesteld tegen betaling van een extra vergoeding die niet is inbegrepen in de prijs voor het basispakket.

21.2. Door de toepassing van een dergelijke maatregel is het televisieprogramma vrijwel niet meer beschikbaar voor de groep consumenten die alleen een abonnement op het basispakket hebben afgesloten. Om naar het televisieprogramma te kunnen blijven kijken, zijn consumenten die alleen een abonnement op het basispakket hebben, gedwongen het televisieprogrammapakket **[Or. 9]** te kopen dat alleen tegen extra betaling beschikbaar is. Nieuwe klanten die het televisieprogramma willen zien, moeten zowel het basispakket aanschaffen als het televisieprogrammapakket dat alleen tegen extra betaling beschikbaar is.

21.3. Artikel 33, lid 11, van de Litouwse wet op de informatievoorziening aan het publiek bepaalt dat voor televisieprogramma's die alleen tegen extra betaling beschikbaar zijn, geen subsidiëring, steun of financiële tegemoetkoming is toegestaan en dat de prijs van die pakketten niet lager mag zijn dan de door de aanbieder gemaakte kosten voor het verwerven van de televisieprogramma's waaruit die pakketten zijn samengesteld, het doorgeven ervan en/of het verspreiden ervan via het internet. Deze bepaling maakt duidelijk dat de in het nationale recht van Litouwen vervatte regeling moet waarborgen dat dergelijke

televisieprogrammapakketten tegen een op de werkelijke kosten gebaseerde vergoeding, en dus niet tegen een symbolische vergoeding, worden verspreid.

21.4. Alle hierboven uiteengezette argumenten tonen aan dat een dergelijke maatregel erop is gericht beperkingen te stellen aan de beschikbaarheid van het televisieprogramma voor de consument. Het besluit dat het televisieprogramma uitsluitend mag worden verspreid als onderdeel van televisieprogrammapakketten die alleen tegen extra betaling beschikbaar zijn, vormt dus een beperking van het beginsel van vrij verkeer van en vrije handel in televisie-uitzendingen en dus een beperking van de vrijheid van ontvangst van dergelijke mediadiensten en van de doorgifte ervan, die de lidstaten overeenkomstig artikel 3, lid 1, van de richtlijn audiovisuele mediadiensten moeten waarborgen.

22. In het licht van deze argumenten wordt aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de vraag gesteld of overweging 8 van de richtlijn audiovisuele mediadiensten, die verwijst naar het beginsel van vrij verkeer van en vrije handel in televisie-uitzendingen, op grond waarvan de lidstaten verplicht zijn de vrijheid van ontvangst te waarborgen en de doorgifte op hun grondgebied van audiovisuele mediadiensten uit andere lidstaten niet te belemmeren om redenen die binnen de door deze richtlijn gecoördineerde gebieden vallen, en artikel 3, lid 2, dat bepaalt dat de lidstaten met betrekking tot televisie-uitzendingen tijdelijk van artikel 3, lid 1, kunnen afwijken, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat een lidstaat – wanneer deze heeft vastgesteld dat materiaal als bedoeld in artikel 6 van de richtlijn audiovisuele mediadiensten is openbaar gemaakt, uitgezonden en verspreid in een televisieprogramma dat vanuit een lidstaat van de Europese Unie is doorgegeven en/of verspreid via het internet–, zonder dat aan de voorwaarden van artikel 3, lid 2, van de richtlijn is voldaan, een besluit neemt als bedoeld in artikel 33, lid 11, en artikel 33, lid 12, punt 1, van de Litouwse wet op de informatievoorziening aan het publiek, dat wil zeggen een besluit waarbij aan op het grondgebied van de lidstaat van ontvangst opererende rebroadcasters en andere personen die diensten voor de verspreiding van televisieprogramma's en/of individuele programma's via het internet aanbieden, de verplichting wordt opgelegd om er voorlopig voor te zorgen dat het televisieprogramma uitsluitend wordt doorgegeven en/of via het internet verspreid als onderdeel van televisieprogrammapakketten die alleen tegen extra betaling beschikbaar zijn.

VII.

23. [omissis] **[Or. 10]**

[omissis]

[procedurele bepalingen betreffende de schorsing van de behandeling van de zaak]

Overeenkomstig artikel 267, tweede alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, artikel 40¹ van het Lietuvos Respublikos teismų įstatymas (Litouwse wet op de rechterlijke organisatie) en artikel 4, lid 3, en

artikel 100, lid 1, punt 9, van de Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymas (Litouwse wetboek van bestuursprocesrecht), besluit de Vilniaus apygardos administracinis teismas (regionale bestuursrechter Vilnius) als volgt:

Aan het Hof van Justitie van de Europese Unie worden de onderstaande prejudiciële vragen gesteld:

1. Zijn de bepalingen van artikel 3, leden 1 en 2, van richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten alleen van toepassing op gevallen waarin een lidstaat van ontvangst de uitzending en/of doorgifte van televisieprogramma's beoogt te schorsen, of gelden zij ook voor andere maatregelen van een lidstaat van ontvangst die de vrije ontvangst en de uitzending van programma's op enige wijze beperken?

2. Moeten overweging 8 en artikel 3, leden 1 en 2, van richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten aldus worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat een lidstaat – wanneer deze heeft vastgesteld dat materiaal als bedoeld in artikel 6 van die richtlijn is openbaar gemaakt, uitgezonden en verspreid in een televisieprogramma dat vanuit een lidstaat van de Europese Unie is doorgegeven en/of verspreid via het internet –, zonder dat aan de voorwaarden van artikel 3, lid 2, van die richtlijn is voldaan een besluit neemt als bedoeld in artikel 33, lid 11, en artikel 33, lid 12, punt 1, van de Litouwse wet op de informatievoorziening aan het publiek, dat wil zeggen een besluit waarbij aan op het grondgebied van de lidstaat van ontvangst opererende rebroadcasters en andere personen die diensten voor de verspreiding van televisieprogramma's en/of individuele programma's via het internet aanbieden, de verplichting wordt opgelegd om voorlopig te besluiten dat het televisieprogramma uitsluitend wordt doorgegeven en/of via het internet verspreid als onderdeel van televisieprogrammapakketten die alleen tegen extra betaling beschikbaar zijn?

De onderhavige bestuursrechtelijke procedure wordt geschorst in afwachting van een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

[omissis]

[procedurele aangelegenheden en namen van de rechters]